

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo Xuất Thế Bản Lãnh Thượng Thừa Gây Nghi Nam

N

hưng khi đối phương xuất hiện, kể cả Tư Mã Thuyên lẫn Đoàn Bá Nhiên đều nhận ra:

- Đại đầu quỷ Hỏa Thần Giáo Hộ Sứ?! Hóa ra ác ma vẫn chưa chết, chỉ cam tuyệt tích gần ba mươi năm. Nhưng dù sao đã tự xuất hiện là tốt. Hãy nạp mạng cho Đoàn Bá Nhiên ta. Mau đi!

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên chợt có tâm trạng tốt cùng phần nộ, bật lao thật thần tốc vào đối phương là một lão nhân vừa thấp người vừa có một cái đầu cực to lại bóng láng, vì không có lấy một sợi tóc.

Gã chợt cau mày nhìn qua Tư Mã Thuyên:

- Có thật chính là nhân vật có lời cao ngạo? Nếu vậy, liệu một mình nhị đệ có đủ bản lĩnh đối phó chẳng? Huống hồ nhị đệ lại đang tâm trạng quá xúc nộ, e khó thể bình tâm, một điều thiết yếu nếu muốn cùng người đối địch.

Tư Mã Thuyên vẫn an nhiên đứng bên ngoài cùng gã quan chiến, bất quá chỉ nhắc nhở Đoàn Bá Nhiên theo lời đại ca vừa gợi ý:

- Ác ma sau nhiều năm ẩn tích, nay dám tái xuất hiện ắt cũng có một vài thành tựu. Đại ca có ý khuyên nhị ca dừng vì nôn nóng phục thù rửa hận mà quên điều này.

Đại Đầu Quỷ bật cười lạnh:

- Tiểu tử ngươi ở họ Đoàn, lại đang nôn nóng báo thù phục hận, ắt có liên quan Đoàn Bá Thông ở Côn Luân phải từng một lần bị mưu kế của tiểu tử vô danh vì giải nguy cho bốn giáo nên gây nhục, khiến sau này thân bại danh liệt, đến cả hai tay cũng tự phế đi. Đúng không? Nếu là vậy thì phen này đến lượt ngươi phải mang nhục bại. Hãy xem tuyệt kỹ của bản nhân, ha ha...

“Ào...ào...”

Tư Mã Thuyên vùng biển sắc:

- Công phu của lão ác ma sao lại phát nhiệt hỏa, đỏ như lửa? Há lẽ đây là tuyệt kỹ từng được bọn Hỏa Thần Giáo tự phụ gọi là Thần Công Tuyệt Thế?!

Gã trầm giọng:

- Tam muội xông vào đi. Đừng khinh thường. Trái lại hãy xem đây là cơ hội cho võ học Tam Anh lần đầu tiên hợp bích.

“Ầm!!”

Đoàn Bá Nhiên bị chấn lùi, sắc diện cũng tái nhợt:

- Quả nhiên là ác ma đã có một vài thành tựu. Nhưng ta đường đường là môn hạ đệ tử của Sơn-Thủy Nhị Anh, lẽ nào không đủ bản lĩnh trừ ma vệ đạo. Hãy xem chiêu!

“Vù...”

Tư Mã Thuyên cười gượng đáp lời gã:

- Nhị ca vì thù riêng không thể không báo phục. Dù là đại ca cũng vô khả xông vào tiếp tay, nói chi là muội. Nhị ca không hài lòng đâu.

Đại Đầu Quỷ vụt cười ngạo nghễ:

- Cho dù bọn người cùng xông vào cũng không phải là đối thủ của bản nhân. Đừng ngần ngại nữa, nếu muốn sở học của Tam Anh hợp bích thì cứ tùy tiện, càng đỡ phí quá nhiều thời gian. Ha... ha...

Nhưng Đoàn Bá Nhiên đã bật găm:

- Đoàn Bá Nhiên này tự lo liệu được. Ác ma cũng chớ vội đắc ý. Đỡ!

Đoàn Bá Nhiên lại bị chấn lùi, lần này nghiêm trọng hơn vì còn bị ri rỉ rướm huyết ở hai bên khóe miệng.

Gã cười lạnh:

- Chính đối phương đã có lời, hưởng hồ chúng ta đều là quân tử chi giao. Nhị đệ sao không để sở học Tam Anh được một lần có cơ hội hợp bích? Tam muội mau vào đi. Ta không tin vẫn có người dám xem thường mọi cao nhân khắp thiên hạ.

Tư Mã Thuyên bật kiếm lao cuộn đến:

- Đã có Sơn-Thủy Nhị Anh, tất phải có thêm Hải Anh để cùng nhau vệ đạo trừ ma. Xem kiếm!

“Ào...”

Đại Đầu Quỷ cười hăng hắc:

- Xông vào thì tốt, tốt lắm. Ha .. ha...

“Vù...”

Gã vẫn đứng ở ngoài, chợt hô hoán gọi Đoàn Bá Nhiên:

- Nhị đệ đừng chần chừ nữa. Hãy hợp với kiếm của tam muội đang uy hiếp thượng bàn, nhị đệ cứ uy hiếp đối phương ở hạ bàn là ổn. Mau!

Đoàn Bá Nhiên bật gầm vang:

- Lão lùn quả nhiên khó thể vững ở hạ bàn. Hay lắm. Đánh!

“Ào...”

Nhưng Đại Đầu Quỷ ngay lúc đó chợt bật phốc người lên thật cao:

- Nhược điểm của bản nhân đã có khinh thân pháp bù vào. Há lẽ bản nhân chỉ có hư danh khi từng được bốn giáo xung tung là đệ nhất khinh công? Đỡ chiêu! Ha... ha...

Và nhờ lợi thế ở trên cao, Đại Đầu Quỷ bất ngờ quật ngược trở xuống một ngọn kinh phát tỏa bùng bùng lửa đỏ.

“Ào...”

Chợt xuất hiện một thanh âm mơ mơ hồ hồ vang đến, nhỏ nhưng vẫn khả dĩ nghe:

- Quả nhiên là Thần Công Tuyệt Thế của bốn giáo. Cung hỷ Đại Đầu Quỷ Hữu Hộ Sứ đã không uổng công trấn giữ Luyện Hỏa Đàn.

Sự xuất hiện của chuỗi thanh âm nho nhỏ này thật lạ là đã làm cho hai nhân vật cùng biến sắc. Nhưng bộc lộ rõ nhất chính là bản thân lão Đại Đầu Quỷ qua tiếng hỏi giật giọng:

- Ai? Sao lại biết quá rõ bốn Hữu Hộ Sứ từng trấn giữ Luyện Hỏa Đàn?

Còn nhân vật thứ hai biến sắc lại là gã Tiên Võ thiếu gia, nhất là khi gã nghe thanh âm nọ tiếp tục mơ hồ vang đến đáp lại câu quát hỏi của lão Đại Đầu Quỷ:

- Là ai, không quan trọng. Nhưng nếu muốn cùng nhau hội diện, ta chờ xem lão đủ bản lãnh hóa kiếp lũ tiểu oa nhi kia chăng? Hay cần phải nhờ đến ta tiếp trợ??

Đại Đầu Quỷ cười vang:

- Bằng hữu cũng là thuộc hạ bốn giáo vẫn đang chờ cơ hội trùng chấn oai phong? Tốt lắm, chúng ta sẽ hội diện nhau sau và không lâu lắm đâu một khi bản nhân tự thị đã hoàn toàn đủ bản lĩnh đứng ra hiệu triệu và thống xuất toàn bộ giáo chúng cùng nhau hưng môn phục phái. Và đây là bằng chứng. Ha... ha...

Tư Mã Thuyên đang cùng Đoàn Bá Nhiên hợp lực Tam Anh, đối phó với chiêu chưởng thật sự phát tỏa nhiệt hỏa hùng hùng đỏ của lão Đại Đầu Quỷ.

“Ào...”

“Vù...”

Và hợp lực Tam Anh chạm ngay vào lực đạo tỏa nhiệt hỏa chụp bổ từ trên xuống.

“Ầm!!” “Ầm!!”

Tư Mã Thuyên cùng Đoàn Bá Nhiên bị lão đảo thoái bộ.

- Hự!

- Hự!

Đại Đầu Quỷ hạ thân xuống và thân tốc lao về phía Đoàn Bá Nhiên:

- Côn Luân phái cũng chết, Sơn-Thủy Nhị Anh cũng vẫn nạp mạng. Ha... ha ha..

Lực đạo phát tỏa nhiệt hỏa liền được lão Đại Đầu Quỷ quật cuộn vào Đoàn Bá Nhiên.

“Ào...”

Tư Mã Thuyên muốn xông qua để tiếp tục cùng Đoàn Bá Nhiên hợp lực nhưng không kịp:

- Đại ca?!

Đoàn Bá Nhiên phát tỏa hùng tâm, cùng lúc đẩy ra nhị kình:

- Âm Thủy Dương Sơn!! Lão ma chó đực ý vội. Hãy đỡ!

“Vù...”

“Ào...”

Gã vẫn bình yên đứng ở ngoài, chỉ gạt đầu tán dương:

- Hảo công phu, chỉ tiếc là vẫn kém hỏa hầu.

Gã vừa dứt lời thì song phương chạm chưởng vào nhau.

“Bung! Bung!”

Đoàn Bá Nhiên bị bức thoái thật xa. Và đến lượt Tư Mã Thuyên phần nộ lao vào lão Đại Đầu Quỷ:

- Sao đại ca vẫn mãi tụ thủ bàng quan? Lão ma hãy mau đỡ!!
“Ào...”

Gã lập tức biến sắc:

- Đâu phải lúc tam muội vận dụng chiêu kiếm đó của ta? Mau đổi ngay. Đúng rồi. Ôi...

“Bung! Bung!”

Đại Đầu Quỷ một lần nữa lại bức dội Tư Mã Thuyên cho dù nàng đã kịp chuyển đổi kiếm chiêu theo lời cảnh tỉnh của gã. Và lúc này lão đang quắc mắt nhìn gã:

- Người nữa, chỉ đủ bản lãnh đứng bên ngoài chỉ điểm ư? Người ở môn phái nào? Hoặc giả ai là sư phụ của người?

Hử?

Gã không màng đáp lời, chỉ nhanh chân tiến đến gần Tư Mã Thuyên:

- Vẫn chưa cần ta ra tay một khi sở học Tam Anh, theo ta nhận định cũng thừa đả bại lão, bất luận lão có thần công gì. Hãy nghe lời ta, bình tâm, bình tâm và bình tâm. Vì lão còn có viện thủ, ta đang chờ một điều khác sắp xảy đến.

Thái độ của gã làm Đại Đầu Quỷ nộ khí xung thiên. Lão bật lao vào gã thật nhanh:

- Muốn đả bại bản nhân ư? Kể cả người hãy nên chờ đến kiếp sau. Và không cần ai trợ lực, một mình bản nhân là quá thừa để hóa kiếp tất cả các người. Mau nạp mạng.

“Vù...”

Nhưng gã chợt lắc vai biến mất, chỉ lưu lại một câu căn dặn thêm nữa đối với Tư Mã Thuyên:

- Nào, tam muội. Đừng làm tổn hại đến uy danh của Võ Lâm Tam Anh chứ. Đánh. Nhị đệ nữa, đánh!

Động thái của gã nếu không đủ thuyết phục Tư Mã Thuyên thì chí ít vì đang bị đợt chưởng kinh của lão Đại Đầu Quỷ lao ập đến, thế nên nàng không thể không mạo hiểm, một lần nữa đành phải tận lực xuất kiếm chiêu:

- Nhị ca đâu rồi? Đánh!!

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên bật cười ngạo nghễ khi tận lực lao nhanh đến:

- Đa tạ đại ca đã có lời minh thị. Có ta đây, tam muội. Đánh. Ha... ha...

“Bung! Bung! Bung”

Và Tư Mã Thuyên cùng Đoàn Bá Nhiên lại bị lão Đại Đầu Quỷ kích lùi. Tuy nhiên, khí thế của cả hai lần này khác hẳn, chẳng những không nao núng mà còn ung dung chờ đợi đợt chưởng kinh kế tiếp của đối phương.

Đại Đầu Quỷ phá lên cười:

- Kể cũng có khí phách. Nhưng nạp mạng thì vẫn là điều không thể tránh. Đỡ chiêu! Ha... ha...

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên lập tức bật nhanh tiếng gầm:

- Tam muội mau tấn công thượng bàn, kỳ dư cứ để ta. Ác ma, đỡ!

“Ào...”

Thanh âm mơ hồ nọ lại vang đến:

- Bọn oa nhi đã có đấu pháp hợp thủ liên hoàn. Lão nếu không vận dụng bản lãnh cao minh hơn e khó tránh thảm bại thật đấy.

Đại Đầu Quỷ gầm vang dội:

- Có phải các ngươi vẫn đang đợi chờ nhìn thấy một vật ngỗ sẽ không bao giờ nhìn thấy? Vậy hãy xem đây, bản nhân sẽ hóa kiếp tất cả lũ oa nhi! C..h..ế..t!!

Đã có một vật xuất hiện trên tay lão Đại Đầu Quỷ. Và từ vật đó vụt phát tỏa một tia hỏa quang màu xanh ma mỵ.

“Vèo...”

Gã biến sắc.

Và Đoàn Bá Nhiên – Tư Mã Thuyên vì cùng biến sắc nên đã đồng loạt nhảy lùi:

- Trấn Hỏa Lệnh của Thần Hỏa Giáo ư?

Thanh âm kia chợt đưa tới một tràng cười mãn nguyện:

- Thần lệnh trấn Hỏa Giáo quả nhiên đã tái xuất, cơ hội hưng môn phục giáo quả nhiên đã đến. Ha... ha...

Tia hỏa quang mang màu xanh ma mỵ vào lúc này cũng đã bắn xạ trên nền đất lổn nhổn đá

“Ầm!!”

Đá vỡ vụn tung bay.

“Rào... rào...”

Còn nền đất bị tia hỏa quang xạ vào thì ngay lúc này chợt nghi ngút bốc tỏa từng đợt khói trắng nóng.

“Xòe... Xòe...”

Đại Đầu Quỷ chợt bật cười cuồng ngạo:

- Đây mới là Thần Công Tuyệt Thế của bốn giáo Thần Hỏa. Ha... ha...

Gã đã qua cơn biến sắc vì chấn động. Gã cất nhẹ giọng gọi Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyên:

- Hãy để ta. Tiên Võ thiếu gia này đã đến lượt lĩnh giáo thần công cái thế.

Đại Đầu Quỷ dù vẫn cười thì cũng lập tức phát xạ mục quang nhìn gã:

- Tiên Võ thiếu gia?! Là tính danh của người ư? Hay là danh xưng của một võ phái tự nhận là đã đạt được mức thần tiên? Ha... Ha... Có một võ phái như thế ư? Ha... ha...

Gã liền đáp lại cũng bằng một tràng cười và so về cuồng ngạo thì quyết không chịu kém lão Đại Đầu Quỷ:

- Nếu trước kia chưa thì bây giờ đã có. Và kể từ hôm nay lão sẽ là nhân vật đầu tiên ắt phải mãi mãi nhắc đến Tiên Võ phái với một tâm trạng thập phần khiếp đảm. Ha... ha...

Và bất ngờ gã bật tung người lao vào lão Đại Đầu Quỷ:

- Hãy tận lực sở học để tiếp một chiêu của bốn thiếu gia. Đỡ!!

“Ào...”

Lão Đại Đầu Quỷ lập tức có phản ứng bằng cách chiếu xạ cũng tia hỏa quang mang màu xanh ma mị xuất phát từ Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo vào gã:

- Cuồng đồ phải chết!!

“Vèo...”

Nhưng gã chợt thu kinh và biến mất, để lập tức xuất hiện ngay ở phía sau lưng lão Đại Đầu Quỷ:

- Thần Hỏa vậy là không đủ nhanh so với bậc Tiên Võ. Lão thừa nhận chẳng?

Rùng mình chấn động, lão Đại Đầu Quỷ nhảy vọt thật mạnh về phía trước. Để khi quay người lại, lão nửa thẹn nửa giận nhìn gã Tiên Võ đang khinh khỉnh nhìn lão. Gã còn cất cao giọng và hát hăm:

- Sao lão không đáp lời? Quá khiếp đảm nên nuốt mất lưỡi ư?

Thẹn chuyển qua giận, lão giận càng thêm giận vội phát xạ Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo:

- Tiên Võ gì người, tà môn thì có. Nếu đủ bản lĩnh thì đỡ!

“Vèo...”

Gã vọt nghiêm mặt và bật quát dù chỉ một tiếng danh gọn nhưng vang động khắp núi rừng:

- K..H..A..I...

Từ tâm chưởng tay của gã cũng lập tức xuất phát một đạo kinh sáng lóa, nhanh và sáng như ánh chớp đêm đông. Và ánh chớp quật bổ vào đạo hỏa quang mang màu xanh ma mị.

“Ầm!!”

Lão Đại Đầu Quỷ bật thối lùi, thần sắc tái nhợt, thần tình lo lắng và hoảng hốt.

Phần gã thì khựng lại, mặt đỏ bừng bừng tợ chu sa. Và thật quái dị, màu đỏ ở mặt gã vụt lan nhanh khắp châu thân. Ai cũng thấy cũng nhận biết vì màu da ở hai tay gã chợt đỏ lựng theo chiều từ trên xuống. Nhưng sau điều quái dị lại là một hiện trạng cực kỳ thê thảm. Thoạt tiên từ miệng gã vụt tuôn trào toàn những huyết là huyết. Tiếp đó hai mắt gã vụt trợn to với hai cánh mũi phập phồng và bắt đầu phát ra những tiếng thở hồng hộc.

Tư Mã Thuyền bàng hoàng, dù thế nàng chột tự bước lùi, miệng kêu chẳng thành tiếng:

- Đại ca sao lại... sao lại...

Lão Đại Đầu Quỷ lấy lại khí thế, bật cười đắc ý:

- Ngõ thế nào? Ha... ha... dù là thần tiên hạ phàm cũng không đối phó nổi Thần Công Tuyệt Thế của bốn giáo. Ha... ha...

Tiếng cười như đả kích gã, khiến gã bất giác ngửa mặt hú dài, gào dài:

- A.. a... á... a...

Cùng với loạt gào rú, máu huyết từ miệng gã cũng tuôn trào xối xả.

Máu huyết trôi theo cổ và nhuộm ướt y phục, khiến hình dạng gã lúc này chẳng khác gì một Huyết Y Nhân vừa đáng thương vừa thật đáng sợ.

Tư Mã Thuyền sợ quá, toàn thân lão đảo chực khụy ngã:

- Đại ca... đại ca...

Đoàn Bá Nhiên thì chỉ rúng động và rúng động. Và bất đồ Đoàn Bá Nhiên bật phát một tiếng gầm to tợ tiếng sấm:

- Đại ca!!

Gã ngưng gào ngưng hú để từ từ hạ thấp dần khuôn mặt dù hãy còn bùng bùng đỏ nhưng đôi mắt đã trở lại bình thường, không còn trợn lòng trắng lên nữa.

Đồng thời gã phát thoại, vẫn qua cửa miệng vẫn còn vấy máu:

- Nhị đệ lo cho ta? Hãy yên tâm. Cũng hãy tìm cách trấn an tam muội vượt qua đả kích này xuất phát từ hành vi có lẽ đã tỏ ra thập phần kỳ quái của ta.

Đoạn gã lừ lừ tiến về phía lão Đại Đầu Quỷ:

- Lão vừa nói gì? Ta tạm dung mạng cho lão một lần. Và nhớ, đừng bao giờ quên tâm trạng vừa nãy ta đã tạo cho lão. Cút!

Lão Đại Đầu Quỷ thật sự chấn động. Nhưng thay vì chạy do được dung mạng, lão chột tự liếc nhìn vào vật được gọi là Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo. Và lão chột cười:

- Người dung mạng cho bản nhân? Tư cách gì chứ? Hãy tự nhìn lại dung mạo và nhân dạng của người xem. Ha... ha... Dung mạng cho bản nhân ư? Ha... ha...

Gã chột vươn tay chụp cách không vào lão.

“Vù...”

Một hấp lực cực kỳ lợi hại liền hiển hiện, cuốn hút lão Đại Đầu Quỷ chạy như bay về phía gã và lão không thể nào cưỡng lại được. Thế nên, để đối phó, lão cuống cuống phát xạ trở lại một đạo hỏa quang mang màu xanh ma mị cho chiếu thẳng vào gã:

- Ta thí mạng của người!

“Vèo...”

Gã lập tức buông bỏ hấp lực đang hướng về lão để chuyển qua chộp cách không vào đạo hỏa quang mang màu xanh ma mị.

“Xèo...”

Và thật không tưởng tượng được, gã không hề sợ cũng chẳng nao núng đối với đạo hỏa quang xanh ma mị ấy. Trái lại, ngay khi gã chụp vào thì toàn bộ đạo hỏa quang ấy không chỉ chạm nhanh vào tay gã mà còn như tự chui mất hút qua tay gã.

Ngay sau đó gã cười và chỉ là cái cười không thành tiếng.

Dù thế, mục quang của lão Đại Đầu Quỷ vừa chạm phải cái cười của gã, toàn thân lão run bắn lên. Và cứ thế lão tuôn chạy như cảnh giữa ban ngày gặp ma:

- Ối... thiên địa ôi...

Đến bây giờ gã mới phát ra tiếng cười và là cả một tràng dài:

- Ha... ha... ha... ha...

- o O o -

Đồng củi lửa cháy sắp tàn nhưng ba nhân vật ngồi quanh đó cơ hồ chẳng một ai buồn nhấc tay động chân dù chỉ là nhặt thêm củi ném vào đồng lửa để nhen lại cho sáng.

Bất chợt một nhân vật đứng bật lên, nói bằng giọng quả quyết:

- Ta đã quyết định rồi. Ngày mai sẽ chỉ một mình ta đi phó ước. Nhị đệ và tam muội bất tất cùng đi. Và ta hứa bằng mọi giá, nội nhật ngày mai sẽ giao hoàn cho tam muội một vị thân phụ vẫn nguyên vẹn lành lặn.

Nữ lang duy nhất trong bọn họ lập tức có phản ứng đáp lại:

- Không. Muội nhất định phải đi. Bất luận thế nào cũng phải đi. Trừ phi đại ca giải thích rõ nguyên nhân chỉ muốn đi một mình.

Gã đại ca vẫn đứng, chuyển mục quang qua nhìn nam nhân còn lại:

- Hẳn nhị đệ thừa hiểu rõ nguyên nhân? Và đừng bảo một Đoàn Bá Nhiên tuy thật sự thông tuệ nhưng chỉ riêng việc này lại không thể đoán biết.

Đoàn Bá Nhiên nhích động thân mình, chỉ là sửa tư thế vẫn đang ngồi để nói với nữ lang kia:

- Nói về thông tuệ, trong chúng ta chẳng ai bằng đại ca Tiên Võ thiếu gia. Thế nên thái độ của hai chúng ta suốt hai ngày qua, nhất là của Tư Mã Thuyên muội, dù luôn tỏ ra vui vẻ, cứ như xưa, nhưng kỳ thực khó có thể giấu đại ca những băn khoăn nghi ngại ngày qua ngày đã càng lúc càng đè nặng trong tâm tưởng chúng ta. Ý đại ca không muốn chúng ta cũng đi nữa trong tâm trạng này. Sẽ chỉ bất lợi nếu nhớ lại rằng nhân vật chúng ta sắp phó ước không những đang nắm nhiều lợi thế trong tay, trái lại còn là kẻ có lắm tâm cơ thủ đoạn, bản lĩnh cao minh. Tâm địa độc ác và nhất là Độc Khí Vô Hình Chi Độc có thể phóng xuất hạ thủ chúng ta bất kỳ lúc nào.

Tư Mã Thuyên thở dài, và liền sau đó lại tỏ ra một thái độ quả quyết:

- Muội vẫn nghĩ thế nào đại ca cũng tự đoán biết. Nhưng có như thế thì sao chứ? Vì đại ca nhất định sẽ không bao giờ bộc bạch toàn bộ tâm sự, nghĩa là sẽ không bao giờ có phương cách giúp muội và nhị ca thôi hết những băn khoăn nghi ngại đã thật sự xuất hiện trong lòng.

Gã đại ca gượng cười:

- Những băn khoăn đó xuất hiện từ lúc nào? Phải chăng từ lúc ta tự ý buông tha lão Đại Đầu Quỷ?

Đoàn Bá Nhiên chợt nhặt củi ném thêm vào đồng lửa:

- Đại ca hẳn chưa biết không chỉ riêng gì đệ mà toàn thể võ lâm đều chung một mối lo ngại về đại họa Hỏa Thần Giáo. Thế nên việc đại ca dung tha lão Đại Đầu Quỷ, a..., quả thật có làm đệ ngỡ ngàng.

Gã gật nhẹ đầu:

- Dường như nhị đệ chưa nói thật hết mọi điều đang nghĩ? Vì tam muội đang nhìn nhị đệ, ắt là muốn nhị đệ một khi đã nói thì phải nói cho kỳ hết. Đúng không?

Tư Mã Thuyên cũng tìm và nhặt nhanh vài mẩu củi vụn nhỏ để ném vào đồng lửa:

- Hãy để muội nói cũng được. Vì chúng ta đã là huynh muội quân tử chi giao, cần phải thẳng thắn, thay vì lẩn tránh và đùn đẩy cho người khác vẫn là một trong tam huynh muội chúng ta. Đây là võ công của đại ca. Quá vô thượng với những xuất xứ sư thừa cùng lai lịch thật thần bí. Hẳn đại ca chưa biết tuyệt thế thần công của Hỏa Thần Giáo vì đã một lần xuất hiện, gây thảm họa vô lường cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên cách đây những hai trăm năm, thế nên đây là thứ công phu Vô Song Cái Thế, hầu như chưa một ai đủ bản lĩnh đối phó dù chỉ để giữ vẹn tính mạng, nói gì chế ngự và hoàn toàn có thể thủ thắng như đại ca.

Gã từ từ ngồi xuống trở lại, quanh đồng lửa đã bắt đầu được nhen sáng như trước, và không sao giấu nổi vẻ kinh ngạc tốt cùng:

- Có thật chẳng Hỏa Thần Giáo đã tồn tại quá lâu như thế và từng một lần đích thực đã gây thảm họa cho võ lâm?

Đoàn Bá Nhiên cũng không giấu được thái độ kinh ngạc:

- Đại ca không biết? Thảo nào... thảo nào...

Và Đoàn Bá Nhiên phá lên cười:

- Chỉ có thế mới phải chứ? Ha... ha... Và đây mới đúng là nhân vật được Đoàn Bá Nhiên này từng vì ngưỡng mộ nên mới quyết ý kết giao. Và quả nhiên đệ nhận định không lầm. Hóa ra tất cả chỉ vì đại ca thật sự chưa am hiểu tận tường về Hỏa Thần Giáo. Đệ hiểu rồi và tự biết đã hiểu lầm về đại ca như thế nào rồi. Ha... ha...

Nhưng Tư Mã Thuyên thì không cười:

- Muội thì không nghĩ như thế. Có nghĩa là không hiểu lắm về đại ca, nhất là qua thái độ đại ca thật sự dung tha cho lão ác ma.

Gã chợt hỏi Tư Mã Thuyên:

- Có những người dù tội lỗi thế mấy, dù không đáng hưởng bất kỳ sự bao dung nào dù nhỏ, vậy thì theo tam muội liệu có một nguyên nhân nào đấy khiến

bất luận ai đó trong chúng ta chẳng thể chẳng dung tha cho người đó, chí ít phải một lần?

Nàng lắc đầu:

- Hạng có tâm địa độc ác và nhất là có quá nhiều dã tâm như lão ác ma Đại Đầu Quỷ thì tuyệt đối khó thể dung tha.

Đoàn Bá Nhiên vụt cau mày:

- Kìa, tam muội. Đại ca đâu phải ám chỉ riêng mình lão Đại Đầu Quỷ? Xin hãy đáp ứng theo đúng ý hỏi của đại ca. Hoặc giả tam muội không thật sự hiểu đại ca vừa hỏi gì?

Nàng cười nhạt:

- Chẳng phải muội không hiểu. Nhưng luật bất vi thân. Và cứ lấy trường hợp của phụ tử muội làm ví dụ. Đành rằng gia phụ trong ngoại hiệu có kèm chữ Quỷ nhưng dường như chưa một lần gây tổn hại cho bất kỳ ai. Thế nên nếu đại ca muốn ám chỉ trường hợp của muội thì cứ tùy tiện. Và chỉ cần đại ca minh chứng gia phụ có nguyên do chính đáng để Bạch phu nhân là nghĩa mẫu của đại ca oán hận thì tự bản thân muội nhất định sẽ có cách để thuyết phục phụ thân giao phó theo đúng lẽ công bằng.

Đoàn Bá Nhiên tái mặt, chuyển qua hỏi gã:

- Đại ca...

Nhưng gã đã đưa tay xua nhanh:

- Có phải nhị đệ định thay tam muội đáp lại điều ta vừa hỏi? Nếu vậy, đại ca xin được rửa tai, lắng nghe cao luận.

Đoàn Bá Nhiên bối rối:

- Đại ca không định nói xuất thân của đại ca có liên quan đến Hỏa Thần Giáo đấy chứ?

Gã chớp mắt:

- Nhị đệ nghĩ ta có liên quan chẳng một khi mọi ẩn tình của Hỏa Thần Giáo kỳ thực ta chưa một lần tỏ tường?

Đoàn Bá Nhiên nhẹ thở ra:

- Tam muội vừa nói: luật bất vị thân. Nhưng kỳ thực vẫn có một vài tình huống vì thế nào cũng xảy ra nên ta không thể không thử nghĩ đến để suy xét cho tận cặn cùng.

Tư Mã Thuyền không tán thành:

- Cây ngọt phải kết quả ngọt. Ý muội muốn nói, người có xuất thân chính phái, được giáo huấn mọi điều đạo nghĩa từ nhỏ thì gia thân cũng luôn tuân thủ theo đúng đạo nghĩa, không lý nào tự gây khó xử cho bọn hậu bối, nếu đó là điều nhị ca toan đề cập.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu:

- Nhưng cũng có trường hợp cây đắng sinh quả ngọt. Tam muội đồng ý chứ?

Tư Mã Thuyền không phải không đủ thông tuệ để hiểu ý Đoàn Bá Nhiên. Thế nên nàng quay qua gã đại ca:

- Đại ca có dụng tâm gì lúc buông tha lão Đại Đầu Quỷ?

Gã cười và nhún vai:

- Chỉ là ta chưa minh định lập trường mà thôi. Nào, hãy nói đi, Hỏa Thần Giáo đã từng gây thảm họa cho võ lâm như thế nào? Và đó có phải nguyên do khiến ba mươi năm trước đây khắp võ lâm lại hiệp lực quyết định tiêu hủy tận căn Hỏa Thần Giáo?

Đoàn Bá Nhiên lên tiếng:

- Để đệ nói. Là thế này. Hỏa Thần Giáo vốn có nguyên ủy xuất phát từ Tây Vực. Nhưng bằng cách nào không biết, kể từ khi họ du nhập Trung Nguyên đã đột ngột tạo một thanh thế lừng lẫy, gây chú tâm cho nhiều cao nhân của võ lâm Trung Nguyên lúc bấy giờ. Và vì một hiềm khích không đáng có, chỉ là lời qua tiếng lại, không ai chịu nhường ai là võ học của bên nào cao minh hơn, thế là Hỏa Thần Giáo tự dấy lên một trận phong ba, tìm đến từng võ phái của Trung Nguyên, lấy cớ ấn chứng võ học nhưng kỳ thực là gây thảm sát, lần lượt tiêu diệt từng võ phái bất kỳ lớn nhỏ. Chính điều đó đã khiến cho các võ phái hiệp lực và chỉ nhờ một may mắn tính cờ các võ phái mới diệt được Hỏa Thần Giáo.

Gã sinh nghi:

- Tình cờ gì?

Tư Mã Thuyền bảo:

- Giáo chủ Hỏa Thần Giáo trong lần chuẩn bị cho một cuộc đối đầu cuối cùng, quyết tận diệt cho bằng hết tất cả các võ phái, đã đột ngột tẩu hỏa nhập ma, với kết cục bi thảm là bị hỏa thiêu bởi chính thần hỏa đã tự luyện. Giáo chủ Hỏa Thần Giáo khi ấy kể như rã mất đầu, quần xà vô thủ, đại đa số tự tuần tiết chết theo giáo chủ, chỉ một số ít là cuống cuống tìm đường bôn tẩu nhưng vẫn không thoát số phận được định sẵn cho lũ độc ác bọn chúng.

Gã rùng mình:

- Vậy là chẳng ai thoát?

Đoàn Bá Nhiên thở dài:

- Thoạt tiên ai cũng nghĩ như vậy. Nào ngờ cách đây đúng ba mươi năm Hỏa Thần Giáo lại tái xuất hiện, lăm le thực hiện một cuộc báo thù gọi là vô tiền khoáng hậu. Nhờ đó mới biết Hỏa Thần Giáo năm xưa vì vẫn có kẻ lẩn thoát nên mới có những hậu nhân sau này.

Tư Mã Thuyên gật đầu phụ họa:

- Và nếu như các võ phái không nhận được lời cảnh cáo kịp lúc ắt đã để cho lão họ Châu – giáo chủ Hỏa Thần Giáo – có đủ thời gian thành tựu tuyệt thế thần công thì hẳn nhiên các võ phái khó tồn tại đến tận bây giờ.

Gã gật gật đầu:

- Có một lời cảnh báo ư? Điều này dường như không được bình thường.

Đoàn Bá Nhiên cau mày:

- Đại ca nói rất đúng. Vì sự thật là lúc các võ phái nhận được tin cảnh báo, nếu bán tín bán nghi thì sau khi hư thực được tỏ bày, rất lạ là chẳng một ai biết được lời cảnh báo đó xuất phát từ nhân vật nào. Từ đó phát sinh một nghi vấn, là ai từng am tường từng nội tình của Hỏa Thần Giáo để có lời cảnh báo hoàn toàn kịp lúc?

Gã lắc đầu:

- Đâu phải chỉ có một? Vì còn một nghi vấn thứ hai nữa, đây là dụng tâm đích thực của nhân vật có lời cảnh báo như thế nào?

Đoàn Bá Nhiên giật mình:

- Đúng rồi, đã có lần đệ từng nảy ra nghi vấn đó. Nhưng vì thủy chung chẳng một ai thừa nhận là chủ nhân của lời cảnh báo và tiếp đó thì các võ phái vẫn bình yên vô sự cho dù đã diệt hầu như gần xong mối đại họa Hỏa Thần Giáo,

thế nên đệ bỏ qua, không màng suy nghĩ để tìm xem dụng tâm của lời cảnh báo là gì. Ất đại ca đã có một chủ ý?

Gã gật đầu:

- Có. Vì nếu không được lợi, há lẽ nhân vật đã có lời cảnh báo lại là thánh nhân?

Tư Mã Thiên bắt phục:

- Biết đâu nhân vật đó từng có cừ thù cùng Hỏa Thần Giáo, một trong những liệt tổ liệt tông của nhân vật đó hai trăm năm trước đã bị Hỏa Thần Giáo sát hại? Vậy thì điều lợi của nhân vật đó chính là sự mãn nguyện mặc dù không xuất đầu lộ diện nhưng cũng rõ là Hỏa Thần Giáo đã bị diệt trên hai trăm nhân mạng nhờ vào lời cảnh báo của bản thân.

Gã lại gật gật đầu:

- Lập luận của muội tuy xác đáng nhưng đối với ta vẫn có chỗ mơ hồ. Nào, nói thật đi, có thật sau khi loại trừ xong Hỏa Thần Giáo cách đây ba mươi năm, tình hình các võ phái vẫn bình yên?

Đoàn Bá Nhiên hoang mang:

- Đại ca cho rằng có mối liên quan ư? Vì sau khi định xong Hỏa Thần Giáo, lúc các võ phái còn mãi vui mừng vì kết quả hoàn toàn ngoài sở liệu, rằng việc hủy diệt Hỏa Thần Giáo thật dễ như trở bàn tay, thì ở các võ phái đều bị mất mỗi nơi một ít công phu sở học và sau cùng dẫn đến cái chết bi thảm của Cuồng Võ Y Tiên khi chấp nhận tự kết liễu sinh mạng?

Hai mắt gã vụt sáng lên trong bóng đêm:

- Đã bao lâu rồi? Hãy tính từ lần phát hiện đầu tiên của việc các võ phái bị mất võ học.

Tư Mã Thuyên lên tiếng:

- Giao tình giữa gia sư và phái Nga My là rất thân thiết. Thế nên, theo lời gia sư, lần phát hiện đầu tiên là ở phái này, chỉ độ hai mươi lăm năm.

Đoàn Bá Nhiên nói thêm:

- Kỳ thực nhờ lời cáo giác của phái Nga My, đến lượt những võ phái còn lại cũng có những phát hiện tương tự thì chỉ có phái Thiếu Lâm vì được bảo vệ nghiêm mật ở Tàng Kinh Các nên thời điểm đích thực được xác định đã bị trộm

một ít võ học là bốn năm trước đó nữa. Vị chi là không xa lắm với lúc Hỏa Thần Giáo bị hủy diệt.

Gã nhắm nghiền hai mắt:

- Những võ học gì đã bị mất?

Và gã nghe Đoàn Bá Nhiên đáp:

- Để mất võ học ngay tại sơn môn là một điều sỉ nhục. Thế nên các phái ắt hẳn sẽ không tự cáo giác nếu như không có phái Nga My lên tiếng trước. Và chính vì lẽ này, theo đệ, vị tất có phái nào chịu nói thật họ đã mất công phu gì.

Tư Mã Thuyên thì bảo:

- Nhưng gia sư biết rất rõ phái Nga My bị mất một pho kiếm phổ. Cũng may chưa phải là kiếm pháp thượng thừa.

Gã vẫn nhắm mắt, có lẽ để dễ hỏi Đoàn Bá Nhiên một câu không dễ hỏi:

- Phái Côn Luân thì sao? Hy vọng đã không mất võ học thượng thừa.

Đoàn Bá Nhiên khẽ đáp:

- Đệ có lẽ nên nói thật thì hơn, là đã mất trọn vẹn phần hạ của một pho tâm pháp nội công. Kèm theo đó là một ít linh đan bồi nguyên thuộc vào loại chí báu chí hiếm.

Gã mở mắt ra:

- Đừng nghĩ ta tò mò. Đó là tâm pháp gì? Hoặc giả chỉ cần cho biết danh xưng cách gọi của tâm pháp là được.

Đoàn Bá Nhiên lại đáp khẽ:

- Đại ca bất tất quá lo nghĩ cho đệ. Vì đệ hiểu rất rõ đại ca thông tuệ như thế nào. Và nếu muốn truy tìm hoặc thu hồi võ học đã mất, e đệ không thể không nhờ đến đại ca. Thế nên, hãy để đệ nói rõ. Đó là tâm pháp Phi Long với phần hạ tuy chỉ nói về cách thức vận dụng nhưng nếu gặp phải người đã có sẵn nội lực uyên thâm và nhất là có tâm địa độc ác thì khi vận dụng sẽ trở thành Tuyệt Công Phi Long Trảo, xuất kỳ bất ý hạ thủ người từ khoảng cách xa, chỉ lưu lại bộ cốt khô với các khớp xương đều vỡ vụn.

Tư Mã Thuyên rùng mình:

- Là danh môn chính phái, ở Côn Luân phái sao lại có thứ công phu quá tà độc?

Đoàn Bá Nhiên lắc đầu, và người đáp thay lại chính là gã đại ca:

- Sẽ không là công phu tà độc nếu người luyện được có thêm phần thượng. Và vì khiếm khuyết phần thượng nên hung thủ trộm chân kinh sau này ắt thể nào cũng lộ diện qua hậu quả lưu lại của Tuyệt Công Phi Long Trảo

Đoàn Bá Nhiên gật đầu:

- Đại ca nhận định rất đúng. Chỉ tiếc cho đến nay hung thủ dường như vẫn chưa thành tựu hay sao đó, vì không có bất kỳ một tử trạng nào tương tự đã xảy ra.

Gã cười nhạt:

- Đã có rồi. Nhị đệ hãy mừng tượng lại cái chết của nạn nhân được vùi dưới đáy thạch mộ.

Đoàn Bá Nhiên phủ nhận:

- Quyết không phải do Tuyệt Công Phi Long Trảo gây ra, vì các khớp xương vẫn còn nguyên vẹn. Thế nên đệ mới tán đồng cách suy luận lúc đó của đại ca, cho rằng nạn nhân chỉ bị hung thủ dùng cường toan hủy hoại thi thể.

Gã chợt đứng lên:

- Thôi thì hãy cứ như thế này vậy. Về xuất xứ lai lịch cũng như sư thừa, cùng với nguyên nhân vì sao ta tạm dung tha cho lão Đại Đầu Quỷ, hãy cho ta khát lại lời giải thích một thời gian. Còn nữa, vì nghĩa phụ, ta quyết không bỏ qua biến cố đã khiến các võ phái từng mất chân kinh và nhất định là có liên quan đến thời điểm Hỏa Thần Giao bị tiêu diệt. Ta cũng sẽ giải thích thật minh bạch về cái chết của nạn nhân dưới thạch mộ. Tóm lại, đã đến lúc chúng ta nên cùng nhau đi phò hội và những gì ta vừa hứa quyết không để nhị đệ cùng tam muội chờ quá lâu. Đi.

Đoàn Bá Nhiên đứng lên:

- Đã sáng rồi!

- o O o -